

hraje
**JAROSLAV
KUBEŠ**

PATRICK SÜSKIND: KONTRABAS

v překladu Štěpána Žilky a Ladislavy Petiškové
v úpravě textu Karla Heřmánka a Jiřího Reichela

Myslet si, že na divadle jednoho herce uvidíte nutně nějaké monodrama, může být omylem. Alespoň podle estetiky dramatického umění, která po výtce tvrdí, že monodrama není dramatem, není-li na jevišti v nějaké podobě přítomna druhá, jediná dramatická osoba. Jinými slovy jde o odsobu, která jedná proti té osobě na jevišti přítomné osobně. Nemusí mít nutně podobu člověka. V našem případě má estetika pravdu. Viditelné podoby a její síly tu není. Přesto náš dnešní hrdina prožívá zcela sám své vlastní drama. Zjev jeho protivníka má sice podobu zcela abstraktní a ačkoliv názorně není spatřitelný, existuje. Naše divadlo jednoho herce ponechává zcela na vůli diváka, aby si ho pojmenoval libovolně.

uvádí STUDIO Volyně

úprava a režie
konzultace

Jaroslav Kubeš
Zdeněk Pošival a Petr Kolínský

napovídá

Marie Lahodná
spolupracují Jiří Houzím, Miroslav Pikolon, Hana Soukeníková

Před sedmi lety Jarda Kubeš, tehdy coby osamělý brankář v Kaminkově monodramatu, zahájil slavnostním výkopem sedm tučných let STUDIA, a dnes už je zase na jevišti s kontrabasem sám. Jakoby symbolicky završil jednu etapu. Není ostatně náhodou, že kontrabasista i brankář jsou hráči a STUDIO také hrávalo jako o život, ba nejen jako.

Zestárli jsme za tu dobu, někteří i o sedm let, a dočkali jsme se i onoho očekávaného "krásného dne". V divadle jsme zažili kupodivu mnohem víc vítězství než proher, tisíckrát jsme se na smrt pohádali a tisíckrát zase smířili a snad i dostkrát udělali lidem radost.

A chcete-li nám snad, prosím, tvrdit, že po sedmi tučných letech by teď mělo přijít sedm hubených, dovoďte jen, abychom Vám připomněli, že nejsme v Egyptě. V organismu se prý za sedm let vymění všechny buňky. Pokud se obměnily i nám, doufejme, že ty nové budou lepší a zase komediantské.

program vydalo MěKS Volyně, typó Erban, foto Hrdina
Tisk AP Písek

